

Hlavalamy života a odpovědi duše

Jednotlivosti oddělujeme od celku abychom je mohli zkoumat. Náš zrak bloudící po okolí vidí strom, horu, dům. Ve vědomí, které se dívá vnitřním zrakem, se vše opět spojuje a je viděno z vyšší perspektivy. Kvalita vnímání, s jakou se kolem sebe díváme, společně s vnitřní řečí, která popisuje, co vidíme, viděné proměňuje do mnoha podob a variací. Svět kolem nás je pro nás vystavěn na základě toho, co si o něm myslíme, někdy také podle toho, jakou zrovna máme náladu. To, co přímo nevidíme, je vystavěno na předpokladech. Zdá se, že předpoklady tiše a nepozorovaně určují, co nakonec uvidíme. Předpoklady jsou jen zlomky toho, co už někde a někdy existuje, například v podobě vzácných pokladů. Život je také možné domýšlet, ponořit se do životního dějství jako do stránek rozepsaného románu, děj románu se odvíjí podle toho, na jakou dějovou linii nebo verzi románu jsme zrovna napojeni. V obrazech, v jednotlivostech, v úryvcích, v etapách, v čase. Možná je náš život jen zlomkem toho, co už někde a někdy existuje. A my jen přicházíme, dříve nebo později, se zkušenostmi své duše abychom prohlubovali své dřívější zážitky, abychom tříbili své vnitřní monology, svůj vkus, své touhy a vše, k čemu máme předpoklady. Zvláštními poklady, které můžeme objevovat, jsou například mimosmyslové schopnosti, od kterých nás odděluje obtížně proniknutelná mlha vnitřní řeči, která brání souladu s intuicí.

Potřebujeme mít mluvčího, který jde stále s námi a nikdy nás neopouští? Který je naprogramován k tomu, aby cokoli dokázal hlasitě okomentovat? Hlasitěji, než zní hlas intuice nebo hlas duše? Hlas duše nás vede dovnitř zvoleného tématu, hlas duše se do každého tématu dokáže hluboce ponořit, neboť duše je nositel nesmrtelnosti a čerpá ze své (nekonečné)

paměti. Pokud se však vnitřní řeč soustředí na svět vnější, stává se mluvčím rozumu, nikoli mluvčím ducha. Vnímáme-li hlas duše snáze se dokážeme spojit s duchem – životním principem, který se znovu a znovu utváří. Snáze se dokážeme naladit na potřebnou změnu, která následuje linii té kapitoly románu našeho života přes situace, které následují po sobě tak, jak se z pozice duše rozhodneme. Každá naše budoucí myšlenka je už celé věky přítomná v duchu, je součástí napětí mezi fantazií a skutečností zákonitě se vyvíjející z energie snů a představ mnohorozměrné duše.

Toužíme-li po změně, začít můžeme kdekoli, z pohledu nelinearity není žádný začátek. Jakmile se pustíme do prvního kroku, pomalu vnikneme do proměny. Změna námi pronikne natolik, nakolik projevíme zájem o změnu. Zájem o změnu, pokud je skutečný, prosvětlí naši auru, energie přitažlivosti sleduje naše motivy a podle nich k nám přitáhne vše potřebné. Vše, na co se díváme tvůrčím zrakem, to proměňujeme. Avšak setrvačnost, v které se můžeme ještě nějaký čas nacházet (všímaje si svých reakcí na projevy setrvačnosti), od nás bude vyžadovat trpělivost a překonání obav a strachu z neúspěchu, ze zklamání.

Pochopení nevíтанých účinků strachu se ztrácí v nedohlednu tak dlouho, dokud si jako pozorovatel odvíjejícího se románového děje neuvědomíme, že strach otevírá energetickou sféru aury negativním vlivům. Život je sled různě rozvolněných nebo pevně uchopených motivů, prolínajících se různými scénami lidskou myslí zkonstruovaných představ nebo dojmů a smysly zachycených pocitů, vážících se k touhám a ke vzpomínkám. Život sám o sobě je magickou výzvou. Avšak magická síla strachu prožívaného na jevišti, strach diktovaný scénářem, přímo nebo nepřímo ovlivňuje strach prožívaný v

hledišti. Strach stírá rozdíly mezi tím, zda jsme hercem nebo divákem. Zpracovaný strach nás provází jedinečnými pasážemi, skrytými průchody pevnou hmotou, provází nás pasážemi či úryvky nebo výjimečnými částmi životního scénáře, kterých se nezalekneme. Nezpracovaný strach nás může nevědomky zcela ovládnout. Potíže mohou získat takových rozměrů, mohou nás dostat do konstelací takových událostí, že je nakonec velmi obtížné dobrat se jejich konce. Potíže si nevědomky můžeme volit za průvodce životem tak dlouho, dokud se jejich energie nepromění v myšlenky skryté v dopisech na rozloučenou.

Realizaci záměru znesnadňuje nevědomost o působení zákonu setrvačnosti. Jakmile ve výzvách spatřujeme hrozbu, podporujeme setrvačnost. Proniknutím za setrvačnost se dotkneme poznání, že to, co se děje dole, je spojeno s tím, co se děje nahoře. Mezi nebem (vibrace horního světa) a zemí (projevená forma dolního světa) se skrývá potenciál vnitřního světa člověka související s mentální a psychickou energií. Překročení mezi materiálního světa a vědomé otevření komunikačních cest mezi pozemským a nadpozemským světem pomáhá novým myšlenkovým formám a novým idejím stát se prožívanou realitou. Prožívání může být zastíněno pavučinou rozumu a prožívající se osobou, která zastiňuje skutečnou vnitřní osobnost. Jednotlivé životní epizody na sebe navzájem působí, naše reakce na ně vyvolávají proudy emocí a pocitů. V mysli se vynořují myšlenky, které vyvolávají proces zrcadlení. V prostoru se objevuje to, co vlastní myslí spoluutváříme.

Vnitřní monolog můžeme vést, vědomě nebo nevědomě, s čímkoli. Vnitřní řeči působíme, promyšleně nebo spontánně, na věci, živé bytosti, hmotné i nehmotné jevy, na čas, na

přítomnost, na budoucí linie rozepsaného románu našeho života. Zatížení úvahami „co by bylo kdyby“ odebírá myšlenkovým procesům lehkost. Prožíváme dny touhy, dny radosti, dny tížádnosti, dny nadšení pro ideály, dny záchvěvů svědomí, dny protkané vzpomínkami, dny smutku, dny, kdy na nás padá únava. Během života nevidíme pavučinu utkanou z myšlenek rozumu a nenápadných nápořád duše. Každý jeden den nám nabízí okamžiky, kdy mysl dostává nápořídý pro zachycení záchvěvů snového vlnění, pro přizpůsobení se vnitřnímu pohnutí duše. Dramatické románové epizody v pozorovateli podněcují různé emoce a pocity. V jednu chvíli může vnímat sebe jako hlavní postavu, zároveň prožívá vcítění se do vědomí jiné postavy, krajiny, předmětu, úvahy nebo myšlenky. Osoba uvnitř nás, (stvořená nepokojnou myslí a podněty, jak o sobě uvažovat přijímanými zvenčí), může být domnělá, může se v mnoha aspektech odlišovat od skutečné vnitřní osobnosti. Vnitřní osobnost může být pravdivější, nezávislá na vnějším dění, mnohem lépe a svobodněji dokáže pronikat do jednotlivých námětů, obrazů, barev, tónů a linií života.

Mysl zapaluje ohniska touhy, obrazy vášnivých scén, překvapivých vzpomínek. Ve vzpomínkách vybavované detaily dávno uplynulého času jsou paralelním pojítkem mezi minulostí a vnímáním přítomného okamžiku. Mysl má své zažitě metody, jak se promyslet až k duševní nepohodě. Mysl myslí, porovnává, analyzuje, vymýšlí si, oslavuje, otravuje, naříká. Někdy nic neříká v úžasu nad spletitostí vlastních myšlenek, nebo nad jejich originalitou. Mysl může přilnout k nedokončeným záležitostem, obává se je opustit. Na druhé straně mysl, která odmítá přilnout k životu a nic už v ní nevbuzuje údiv ani úžas, která si nic nepřaje, se přibližuje věčnému odpočinku. Možná je ale na cestě k poznání, že i ze

smrti (z vítězství nad časem) je možné žít v nových energiích. Mysl je dlátem, které sochá náš život, někdy ale tvárnou hlinu života dokáže proměnit v beztvaré bláto. Jsou ale myriády slov, které se proměňují ve skály a do oblak se tyčící hory. Jsou myriády myšlenek, které myslí protečou jako divoké řeky, ale jen některé jsou rozpoznány jako kompozice tvůrčí imaginace. Anomální reakce zmatené mysli, které je obtížné vysvětlit, jsou následkem vyděšení z absurdních projevů absurdního světa, z odlišností, z výjimečností, které jdou mimo obecně uznávané teorie, které spějí k odkrytí podstaty života.

Proč se cítíme zle? Může za to rozmazlenost, zlenivělost nebo neslučitelnost touhy a roztržité mysli? Možná si neuvědomujeme kouzlo zlořečení, účinky vnitřní řeči v podobě zlobení se na sebe, na druhé, na život. Co se snažíme zlomit přes koleno? Jakou hypnózou vnějšího světa, nebo našeho podvědomí, jsme se nechali zlákat? Snažíme se něco zlepšit násilím – proti něčí vůli? Jakou důležitost má pro nás naše vlastní tvář? Její výrazy, například v podobě zářícího slunce nebo v podobě nehybného, studeného kamene? Tápeme ve stopách vytoužené svobody jasnozřivosti, ztrácíme se v poetickém světle intuice skryté v poezii, děsíme se zlověstných snů nebo tušení a reagujeme nepřiměřeným strachem? Stále nemůžeme uvěřit, že v dechu se skrývá vyšší inteligence podobající se duhově zbarveným kapkám deště, a že fantazie, která budí ten největší údiv, je metodou poznávání světa v jeho skrytých obrazech? Ještě jsme se neponaučili, že není všechno zlato, co se třpytí, a že některé klenoty, třpytící se lomné plochy krystalů diamantů v sobě mohou nést programy prokletí? Nebo že páchání takzvaného dobra v sobě obsahuje zlomky neviditelného zla? Možná se jen nedokážeme orientovat v nesouměřitelnosti vnitřních světů, mentálních, duševních, psychických. V nesmiřitelnosti v rozporech. V chronologickém

(ne)pořádku uspořádání vnitřních jevů a věcí vnějších, v podivné dynamice zvláštních dějů nepohybujících se podle časového pořadí, podle předpokládané posloupnosti za sebou jdoucích přítomných okamžiků.

Zdánlivě netečnou hmotu vypadající na první pohled apaticky, strnule a lhostejně, zjevující se před snaživým zrakem není možné číst a chápat v každém detailu její uspořádanosti a organizovanosti. Mysl produkuje na jemnohmotné úrovni částičky zvané mentiony, které zaplňují prázdnotu a pokoušejí se ji uspořádat v ucelený obraz. Pohybují se zdánlivě prázdňným prostorem v nekonečném proudu dalších elementárních částíček hmoty. Mentiony zachycují ve svém vlastním chaosu obrazy možných stavů a jevů, skrytých v tanci elektronů, v paměti tajemných neutrin, v záři fotonů, ve virtuálním světě tachyonů a dalších hypotetických částic. Zasvěcení do tajemství mentálního cestování časoprostorem nebo za jeho hranice se také odehrává pod vlivem tajemných mentionů. Inventář tužeb, snů a neuskutečněných nápadů každého jednotlivce je vlastně nedoceneným bohatstvím, z kterého mohou lidské duše čerpat inspiraci a životní energii pokaždé, kdy se na energetické pole lidské představivosti napojí. Každá duše si může z kolektivního pole informací cokoli vzít. Vesmír se ve svém nesmírném rozsahu, v jednotlivostech a detailech uspořádaných do celku, řídí vysoce důmyslnou a nadpозemsky důslednou geometrií, hraje si s dokonalou variabilitou fraktálu, se složitostí nekonečných hologramů. Proporce některých hologramů, skrytých ve světle, vystupují z prostoru tak zřetelně, jsou natolik přiléhavé k energii myšlenek a představ, že se stávají barevnou součástí hmotné a prostorové skutečnosti lidských životů.

Zneklidňují nás prázdná místa našich životů, čisté plátno prostoru, kterého se naše myšlenky nedokážou dotknout. Zneklidňuje nás nezmapovaný prostor podvědomí. Zneklidnění se může stát posedlostí, nepřemožitelnou silou, která nám zabraňuje pochopit, že slova a myšlenky se v prostoru setkávají, reprodukují, proměňují, dávají tvar a barvu věcem dosud neprojeveným. Některé myšlenky úmyslně zamlčujeme, tím jim dovolujeme schovat se v podvědomí, nevíme nic o tom, že se bez omezení pohybují prostorem možností, a kdekoliv se mohou nečekaně objevit. Nezávazné nálady některých okamžiků, v souvislosti s improvizací, s imaginací a s předstíráním bez rozpaků, volně plynou prostorem a předhánějí čas. Některé pocity jsou tak niterné, že je v pomíjivých okamžicích ani nezachytíme, nestihneme je uchopit v jejich plnosti a přenést z přítomnosti do budoucnosti. Přesto je záznam těchto okamžiků zachován v prostoru, aby nám ve chvílích odpoutání mysli od smyslových podnětů, připomněl krásu, sílu a význam minulých prožitků.

Některá slova působí jako nosné pilíře života, jiná slova, s těžkou energií, mají sílu bořit a ničit, nepovedené životní etapy se tak proměňují v sutiny. Někdy se tak stává i přesto, že po celý život pátráme po vědění o tom, jaké kompozice mysli člověka předcházely stavění katedrál. Děj života se náhle zastaví jako v pohádce o růži s trním, v ustrnutí marně doufáme, že se scéna sama od sebe změní. Vysvobození tékavé mysli z neklidu a smutku přichází v okamžicích, kdy protiklady splynou v harmonii. Ve chvílích vzácného uvědomění, že smrt je opakovaným rozptýlením (světélkujících) hmotných prvků, hasnoucího vnitřního ohně, ztrácejícího se v zapomenutí na vyčerpávající námahu provázející ne jeden životní okamžik. Jasná hnutí mysli, podepřená láskyplným slovem, však zůstávají vepsaná v prostoru zdánlivě mizející reality jedné ze

životní etap, nebo dokonce jednoho z mnoha neobyčejných životů. Tvar hmoty, která je pomíjivá v čase, je udržován jejími vnitřními vibracemi. Atom je ve své podstatě abstrakcí, utkvělou představou. Přesto přijímáme povědomí o tom, že hmota, jakožto „jevová forma energie“, reaguje na sílu myšlenek. Lidské tělo nedefinují elementární složky, z kterých se skládá, přesto jsou všechny tyto elementy, včetně pojiva, které je udržuje pohromadě, pro vesmír významné. Všechny elementární částice lidského těla jsou obohacené významem myšlenek, významem poznání a moudrosti, kterou každá osobnost během života získá a svou myslí zapíše do prostoru. Každý bod prostoru se tak stává nekonečným středem všeho, co jest.

Rebeka Sprinncová

<https://www.psychologiechaosu.cz/>